

**NEOSNOVANOST ZAHTEVA ZA ISPLATU PAUŠALNE NAKNADE ŠTETE ZBOG
NEMOGUĆNOSTI VRAĆANJA NA RAD****Zakon o radu****član 191**

Prestanak radnog odnosa

Sentenca:

U situaciji kada radnik ne može da postavi zahtev za vraćanje na rad, iz razloga što je radni odnos zasnovao na određeno vreme, koje je isteklo u vreme donošenja prvostepene odluke, te bi mu i po redovnom toku stvari radni odnos prestao, sud ne bi imao osnova da naloži poslodavcu da zaposlenog vrati na rad; stoga nisu ispunjeni uslovi ni za usvajanje zahteva za isplatu paušalne naknade štete, koja predstavlja zamenu za vraćanje na rad.

Iz obrazloženja:

"Prema utvrđenom činjeničnom stanju dana, 7.7.2009. godine, tužilac i tuženi su zaključili ugovor o radu br. ... kojim je tužilac zasnovao radni odnos na određeno vreme do tri meseca, počev od 1.7.2009. godine. Dana 5.10.2009. godine zaključili su Aneks ugovora o radu broj ... kojom se menja tačka 6. Ugovora o radu br. ... zaključenog 7.7.2009. godine, te je tužilac primljen u radni odnos na određeno vreme do šest meseci, počev od 1.10.2009. godine, odnosno do aprila 2010. godine, kada bi mu radni odnos prestao istekom vremena na koji je ugovoren. Dana 26.2.2010. godine tuženi je, na osnovu člana 179. stav 1. tač. 2) i 3) Zakona o radu (dalje: Zakon) i člana 130. stav 1. tač. 3) i 4) Posebnog kolektivnog ugovora tuženog (dalje: PKU), doneo rešenje o prestanku radnog odnosa pod brojem ... kojim se tužiocu otkazuje ugovor o radu i aneks ugovora zbog povrede radne obaveze utvrđene u članu 179. stav 1. tač. 2) i 3) Zakona i članu 130. stav 1. tač. 3) i 4) PKU tuženog, i člana 12. st. 1. i 4. Ugovora o radu. Na osnovu sprovedenog dokaznog postupka utvrđeno je da tužilac nije učinio povrede radne obaveze koje su mu stavljene na teret, i da njegovo ponašanje nije takvo da ne može da nastavi rad kod tuženog, te je rešenje o otkazu ugovora o radu poništeno, a tuženi je obavezan da tužiocu, umesto vraćanja na rad, isplati naknadu štete u visini dve zarade koje bi ostvario da je radio kod tuženog.

Shodno navedenom, obzirom da tužilac na dan zaključenja glavne rasprave ne bi imao pravo na vraćanje na rad kod tuženog, stoga ne bi imao ni pravo na naknadu štete umesto vraćanja na rad, shodno članu 191. stav 4. Zakona, kako to pogrešno zaključuje prvostepeni sud. Naime, zahtev za naknadu štete, u smislu člana 191. stav 4. Zakona, ustanovljen je za slučaj kada radnik odustane od zahteva za vraćanje na rad, pri čemu je za usvajanje ovog zahteva potrebno da postoji pravo zaposlenog da zahteva vraćanje na

rad, usled toga što mu je nezakonito pretao radni odnos. U situaciji kada radnik ne može da postavi zahtev za vraćanje na rad, iz razloga što je radni odnos zasnovao na određeno vreme, koje je isteklo u vreme donošenja prvostepene odluke, te bi mu i po redovnom toku stvari radni odnos pretao, sud ne bi imao osnova da naloži poslodavcu da zaposlenog vrati na rad; stoga nisu ispunjeni uslovi ni za usvajanje zahteva za isplatu paušalne naknade štete, koja predstavlja zamenu za vraćanje na rad."

(Presuda Apelacionog suda u Novom Sadu, Gž1. 1507/2011 od 14.3.2012. godine)

